
Letopisy dračích jezdců

Nicole Conway

Ulric na mě čekal v té tmě. Neviděl jsem ho, dokud jsem nezavřel dveře a neotočil se, abych vylezl po rozviklaném žebříku do podkroví. Narazil jsem do něj, odskočil od jeho hrudi jako gumový míč a přistál přímo na zadku u jeho nohou. Upustil jsem balíček se zbytky mazance a ty se rozsypany po zemi.

„Kde jsi byl?“ zaduněl Ulricův hlas ve tmě jako hrom.

Než jsem se vůbec stačil zamyslet nad odpovědí, natožpak utéct, popadl mě za vlasy. Trhnutím mě zvedl na nohy, přimáčkl mě ke zdi a odkopl zbytky mazance přes celou podlahu.

„Kradeš u sousedů?“ Rozmáchl se a udeřil mě přes obličej tak silně, až jsem měl pocit, že mi oči vyskočí z důlků. „Nebo pálíš za jejich dcerou?“

Nekradl jsem ani jsem za nikým nepálil, ale dobře jsem věděl, že se mu nesmím snažit nic vysvětlovat. Tvář jsem měl v jednom ohni, když tu mi vlepil ještě silnější políček na druhou. Přestože jsem se ze všech sil snažil neplakat, nezabránil jsem tomu, aby se mi oči zalily slzami. Už tak jsem z něho měl hrůzu a teď jsem se bál, že by mohl prostě vyřešit svůj problém a zabít mě. Nikdo by se neptal, kam jsem se poděl, možná snad kromě Katty a její matky.

„Jestli tě ještě jednou nachytám, jak utíkáš z našeho pozemku, rozkřápnu ti lebku jako vejce,“ slíbil mi, odtrhl mě od zdi a mrštil mnou k žebříku. Narazil jsem do něj dřív, než jsem se stačil něčeho chytit. Hlavou jsem se praštil o jeho kraj, až mi před očima zavířily jasné tečky.

„Vylez tam nahoru,“ zavrčel mi do zad. Projelo mnou palčivé bodnutí strachu, jako by mě zasáhl blesk. „A koukej, ať jsi za východu slunce tady dole, připravený pracovat. Rozumíš?“

Vyhrabal jsem se po žebříku se zvoněním v uších a rozmazaným viděním. Nezastavil jsem se, abych se na něco zeptal. Ani mi nedošlo, co řekl, dokud

jsem neležel schoulený pod kavalcem, kde jsem se třásl strachem a čekal, jestli neuslyším Ulrica, jak leze po žebříku za mnou. Místo toho jsem zaslechl bouchnutí dveří, cvaknutí zámku a křupání šterku pod jeho nohama, jak dusal zpátky k domu.

Nešlo mi to do hlavy. Nestalo se to poprvé, co na mě Ulric vztáhl ruku, ale tentokrát mě zastihl zcela nepřipraveného. Srdce mi stále bušilo v uších, když jsem se konečně odvážil vyplazit zpod postele. Dotkl jsem se tváře a trhl sebou, jak stále pálila. Nejspíš jsem na ní měl otisknuté prsty.

Až do dneška Ulric nikdy nechtěl, abych se třeba jen přiblížil k jeho práci. A teď mi nařídil, abych mu pomáhal? Nedokázal jsem ani odhadnout proč a hlava se mi točila, jak se mi jí honily možnosti a naděje, které mi připadaly příliš hloupé, než abych se je vůbec odvážil vyslovit. Chtělo se mi věřit, že ze mě možná, snad, udělá svého učedníka. Kdyby mě naučil svému řemeslu – kruci, kdyby mě nechal aspoň se dívat – byl jsem připravený okoukat všechno, co jde. Potřeboval jsem to, jestli jsem se měl kdy dostat zpod jeho střechy.

Tu noc jsem vůbec neusnul. Zůstal jsem vzhůru, dokud nezačalo vycházet slunce, přemýšlel o tom, co se bude dít příštího dne a jestli zvládnu to, co po mně bude otec chtít. Ochota byla jedna věc, ale zvládnout to fyzicky druhá. Mohl jsem do toho dát celé srdce, ale nebyl jsem schopný probudit v sobě sílu, i kdybych se snažil sebevíc.

Když jsem uslyšel Ulrica odemykat dílnu, stál jsem obutý pod žebříkem, ještě než stačil otevřít dveře. Změřil si mě zamračeným pohledem, jako kdyby našel v botě mrtvou myš, a prošel kolem mě bez jediného slova.

Nemotorně jsem postával u dveří s rukama sevřenýma v pěst a nohama připravenýma dát se na útěk, kdyby mě znovu napadl. Pustil se do běžné rutiny, kterou jsem tak dobře znal. Balit nářadí jsem ho viděl už dřív a žaludek se mi znovu zašmodrchal do těch bolestivých uzlů naděje.

„Zameť ten nepořádek, co jsi udělal,“ zamumlal zády ke mně. „Pak zapřáhni vůz a přijed' s ním sem.“

„Ano, pane,“ odpověděl jsem rychle a šel pro koště. Uklidil jsem ztvrdlé drobky mazance od paní Crookinové, které zůstaly rozsypané po podlaze. Zametl jsem celou dílnu a pracoval tak rychle, až jsem se zapotil, než jsem vyšel do chladného ranního vzduchu.

Mlha byla stále hustá a těžká a okolní kopce v ní vypadaly zlověstně a ponuře, když jsem šel do stodoly a vyvedl ven starého tažného koně. Ten ob-

rovský kůň mi mohl jediným kopnutím urazit hlavu, kdyby se mu zachtělo, ale to staré, smutné zvíře nevypadalo, ani že by dokázalo klusat, natož někoho nakopnout. Zapřáhl jsem ho do malého vozu, na kterém Ulric každé jaro vozil své nářadí a materiál do Blybrigu.

Když jsem vedl koně táhnoucího vůz kolem dílny, Ulric už rovnal venku bedny k naložení. Přikázal mi, abych mu pomohl, a já dělal, co bylo v mých silách. Paže jsem neměl dost vytrénované, abych uzvedl dřevěné bedny plné nářadí, ale unesl jsem kozy a pomáhal jsem rovnat na vůz role nenařezané kůže. Náklad zakryl příkrývkami, aby ho ochránil před živly, a pevně stáhl provazy, aby během cesty nic nevypadlo.

Tou dobou jsem už měl oblečení i vlasy úplně promočené potem. Ustoupil jsem opodál. Neočekával jsem od otce žádný vděk, ale doufal jsem aspoň, že mi nějak dá najevo, že jsem odvedl dobrou práci. Ani se však nepodíval mým směrem, když lezl na kozlík vozu a celou dobu si pro sebe něco mumlal.

Z domu vyšla Serah s velkým vakem, o němž jsem věděl, že obsahuje dost jídla a čistého oblečení, aby mu vydrželo na celou cestu. Ani mě nenapadlo, že by v tom vaku mohlo být i něco pro mě. Podala mu ho nahoru a ti dva si vyměnili strnulé pohledy bez náznaku úsměvu, než ustoupila a zkřížila paže na hrudi. Zadívala se na mě chladnými očima a její obličej se zdál být ještě ostřejší a vzteklejší než obvykle. Někdy jsem míval pocit, že mi zazlívá i to, že žiju, nebo že žárlí na jakoukoliv pozornost, kterou mi kdy Ulric věnoval, pokud mě tedy zrovna za něco netrestal.

„Budeš tam jenom stát jako idiot?“ vyštěkl na mě náhle Ulric.

Otevřel jsem ústa, ale nevyšel z nich žádný zvuk. Nevěděl jsem, co mám říct, ani co čeká, že udělám.

Pohodil hlavou a ukázal vedle sebe na kozlík.

Srdce mi poskočilo. Stále jsem se nedokázal pohnout, natož promluvit. Byl jsem vyděšený, že udělám chybu, když si budu myslet, že opravdu chce, abych jel s ním. Popošel jsem o pár kroků a Serahin jedovatý pohled mě zastavil na místě.

„Ať už jsi tady, hloupý kluku,“ zavrčel Ulric nebezpečným tónem. „Připravuješ mě o denní světlo.“

Dalo mi hodně práce přesvědčit sám sebe, že mě opravdu pozval na tuhle cestu, ale podařilo se mi to. Se skloněnou hlavou, abych se vyhnul jejímu pohledu, jsem rychle prošel kolem Serah a vylezl k otci na kozlík. Nepo-

čkal, až se usadím nebo aspoň získám rovnováhu, a pobídl koně opratěmi. Vůz se s trhnutím rozjel a já z něj málem spadl.

Vyrazili jsme tak rychlým klusem, na jaký se starý kůň zmohl, a nechali Serah za sebou v mraku prachu. Začalo mi to docházet. Jedu do akademie Blybrig. Buď to, nebo mě Ulric cestou tam hodlá vysadit v zajateckém táboře.

Otec počkal, až na nás už nebude vidět z domu, vytáhl z kapsy žvanec žvýkacího tabáku a nacpal si ho do pusy. Serah nenáviděla, když žvýkal, a ještě víc, když plival tabákovou močku po její zahradě. Neřekl mi ani slovo, když jsme rachotili po cestě, a mě také nenapadl dobrý důvod, proč na něho promluvit.

Když jsme míjeli Crookinovy, vyklonil jsem se, abych se podíval nahoru po prašné cestě klikatící se k jejich domu. Natahoval jsem krk v naději, že zahlédnu, jak Katty pomáhá své matce věšet prádlo nebo krmí slepice, a budu jí moct zamávat. Jakmile by mě uviděla sedět na voze vedle otce, pochopila by, že jedu do Blybrigu. Byla by tak šťastná, kdyby se dozvěděla, že se tam nakonec setkáme. Ale neviděl jsem ji ani její matku a nahrbil jsem se na kozlíku zklamáním. Třeba jí to dojde nebo jí budu moct napsat dopis, až do Blybrigu dorazíme.

Cesta z Mithangolu do akademie v Blybrigu trvala dlouhý, vyčerpávající, skličující týden. Jediné, co mohlo být horší než být s otcem doma, bylo být s ním sám. Nemluvili jsme. Neřekl mi ani slovo.

Ve vzduchu stále viselo napětí a bylo pro mě těžké cítit se bezpečně. Když jsme osaměli v divočině, bál jsem se obrátit k němu zády.

Cesta se vinula z našeho městečka, kroutila se mezi vysokými kopci a příkře stoupala k pohoří Kamenného průsmyku. Čím výš jsme jeli, tím byl vzduch řidší. Byl i sušší a škrábalo mě z něj v krku. Rty mi popraskaly a loupaly se, ale Ulric mi nedovolil vypít víc než tu malou dávku vody, kterou pro nás měl naplánovanou na každý den.

Večer jsme povečeřeli jednu chlebovou placku s trochou sušeného masa a pak si šli hned lehnout. Ulric měl stočenou matraci a spal u ohně na zemi. Já se choulil pod dekou na kozlíku a díval se na hvězdy na chladné noční obloze. Některé noci jsem zimou ani nemohl usnout, tak jsem seděl až do rána u ohně na zemi, cvakaly mi zuby a mrzly prsty u nohou.

Tehdy jsem myslel na svou maminku. Když jsem zůstal v noci takhle sám a bylo ticho, pokaždé jsem si na ni vzpomněl. Vytáhl jsem přívěsek, který

mi dala, když jsem byl malý. Ukryval jsem ho pod tunikou. Nechtěl jsem, aby ho někdo viděl, a nikdo kromě Katty ani nevěděl, že ho mám. Byl vyřezaný z bílé kosti s vyrytými vzory a slovy v elfštině, kterým jsem nerozuměl. Visel mi kolem krku na starém koženém pásku, přesně tak jako v den, kdy mi ho dala. Mnul jsem ho mezi prsty a vzpomínal na maminku. Vzpomínky na její hlas, tvář i vůni už začínaly blednout. Báł jsem se, že na ni nakonec zapomenu úplně.

Celý týden jsem si připadal spíš jako vlečený za vozem, místo abych se na něm vezl, a když jsme konečně dorazili do Blybrigu, byl jsem vyčerpaný, rozlámaný, hladový a žíznlvý. Dokonce i Ulric začínal vypadat dost unaveně a zbědovaně. Nezbývalo nám už moc zásob a já si začínal dělat starosti, že nám dojdou docela, ještě než přijedeme do akademie.

Přeložil Ondřej Duha